

Ύσυναρτησίες περί νέας στρατηγικής

Του Νικολάου Α. Γ. Λιναρδάτου

Οι πολιτικές δηλώσεις έχουν διαχρονική (ας πούμε) αξία. Δεσμεύουν τόν δηλώσαντα (ἀκούγονται γέλια). Πάντως αργά ή γρήγορα θά επαναληφθούν. Γι' αυτό ένας καθυστερημένος σχολιασμός δέν είναι πάντα ἀχρηστος και ξεπερασμένος.

Η εισαγωγή αυτή γίνεται για να δικαιολογήσω κάποια σχόλια, τά όποια μου ἐνέπνευσε ή καθυστερημένη ἀνάγνωση και μελέτη, μέσω διαδικτύου (μέ κάποια βοήθεια) τών πλήρων δηλώσεων του Προέδρου και ἀρχηγού του ΠΑΣΟΚ κ. Γιώργου Ἀνδρέου Παπανδρέου, ἐνώπιον του «κινήματος» τήν 7 τρέχοντος μηνός.

Νά 'μαι, λοιπόν, μέ τήν όμιλία του κ. Παπανδρέου στά χέρια μου, καλοτυπωμένη σέ εὐχάριστο κατάσπρω χαρτί 80 γραμμαρίων, σχήματος Α4, ἀκόμη και μέ τά μικρολαθάκια της (τό όμικρον π.χ. νά ἀντικαθίσταται στήν πρόθεση «ἀπό» ἀπ' ἓνα δυτικότερο ερωτηματικό). Ἐνδιαφέρουσα όμιλία. Διεξέρχεται τρία θέματα, τά ἑλληνοτουρκικά (τήν πρωτοβουλία του για μιά νέα «στρατηγική»), τή λειτουργία κράτους-παιδείας, τήν πρόταση του ΠΑΣΟΚ για τήν ἀναθεώρηση του Συντάγματος.

Θά ἀσχοληθῶ (μέ τήν κατανόησή σας) μέ τό πρώτο. Ἀριστοτέλημα κοινοτοπιῶν. Βασική διαπίστωση ή ἀνάγκη χαράξεως νέας «στρατηγικής». «...είναι ἀνάγκη μέσα σέ αυτό τό πλαίσιο νά χαράξουμε μιά νέα στρατηγική [...]. Βασικοί στόχοι αυτής τής νέας στρατηγικής, είναι πρώτα ἀπ' ὅλα ή ἀποτελεσματική υπεράσπιση τών κυριαρχικῶν μας δικαιωμάτων. Τά κυριαρχικά δικαιώματα τής Ἑλλάδας είναι για μᾶς ἀδιαπραγμάτευτα. Δεύτερον ή ἐμπέδωση τής εἰρήνης στήν περιοχή. Διεκδικούμε τήν ἐμπέδωση τής εἰρήνης και ἀσφάλειας και συνεργασίας τών λαῶν. Και τρίτον, ή οικονομική και κοινωνική ἀνάπτυξη τής χώρας μέ διασφάλιση πόρων ἀπό τό μέρος εἰρήνης» (σελ. 4 τής όμιλίας).

Τώρα, στόν Θεό σας, ὀνοματίστε μου μία χώρα στήν όποία νά μήν ταιριάζει mutatis mutandis (σέ ἐλάχιστα σημεία) ή διατύπωση αυτή «στρατηγικής». Σᾶς παρακαλώ. Ἐγώ νομίζω πώς μέ ἀπόλυτη ἀνεση θά μπορούσαν νά τήν ἐπικαλεσθῶν (μπορεῖ νά τό ἔχουν κάνει ἤδη, δέν ξέρω) ὁ Τουρκος Πρωθυπουργός, ή κυρία Κοντολίτζα Ράις, ὁ Φιντέλ Κάστρο, ὁ Κινέζος κομμουνιστής ἡγέτης (δέν ἔχω πρόχειρο τό ὄνομά του).

Βρέστε μου και πέστε μου τά στοιχεῖα νεωτερικότητας τής «νέας στρατηγικής» (17 φορές ἀναφέρεται στήν όμιλία αυτή ή προφανῶς μαγική για τό ΠΑΣΟΚ και τόν ἀρχηγό του λέξη. Ἀνταγωνίζεται τά όράματα. Μέ όράματα και στρατηγική τό ΠΑΣΟΚ μᾶς ἔλυσε και θά μᾶς ξαναλύσει ὅλα μας τά προβλήματα). Ἐγώ ἔψαξα, ἀλλά δέν εὗρηκα.

Υστερα μέ συγκίνησε ἰδιαίτερος ή ἐπίκληση του πατριωτισμοῦ του ΠΑΣΟΚ: «Εἶναι ἓνα κίνημα πού υπερασπίζεται τόν πατριωτισμό τών ἀρχῶν και τών ἀξιών, τόν πατριωτισμό τής εἰρήνης, τής εἰρηνικῆς συνύπαρξης, τής συνεργασίας, συγχρόνως και τόν πατριωτισμό τής ισχυρᾶς ἀσφάλειας». Βερμπαλισμός ή βάθος, τό όποιο δέν εἶμαι σέ θέση νά κατανοήσω; (Ὁ ἀπαισιος κακεντρέχης, ἀγγλομαθῆς μισός ἐαυτός μου, καθ' ὅλον τόν χρόνο πού ἐδιάβαζα και ξαναδιάβαζα τό κείμενο αυτό για νά τό κατανοήσω και ἐνδεχομένως νά τό χωνέψω, προσέβαλλε τήν ἀναιδή κεφαλή του ψιθυρίζοντας μέ νόημα: -Patriotism is the last refuge... και σταματοῦσε χωρίς κατάληξη. -Σκάσε, του ἀπαντοῦσα κάθε φορά, ὁ σοβαρός ἐγώ. Στό τέλος τό ἐξεστόμισε: Hagum-scarum. Patriotism is the last refuge of a lightweight, εἶπε παραφράζοντας τήν παλαιά ρήση του Σάμιουελ Τζόνσον.

Ἀλλά για νά «ξαναεπανεθῶ» (σελ. 4) στο θέμα μου, «ἂν τά χωρικά μας ὕδατα είναι 6 μίλια, ή ὑφαλοκρηπίδα θά ἔχει Χ ἀκτῖνα, ἂν είναι 12 ή 8 μίλια θά ἔχει ἄλλη ἀκτῖνα» (σελ. 4). Παιδεύομαι νά καταλάβω. Προφανῶς ἐλέχθη μέ τήν πρόθεση νά τονισθεῖ ὅτι ή ἐπέκταση τών χωρικῶν ὕδατων (αἰγιαλίτιδος ζώνης) διευκολύνει τή λύση του προβλήματος τής ὑφαλοκρηπίδος. Φοβᾶμαι ὅτι ἐδῶ κάποιος δέν ἔχει καταλάβει κάτι. Ἐν ἐπεκταθεῖ στά 12 μίλια ή αἰγιαλίτις ζώνη, τό 70,35% τής ἐκτάσεως του Αἰγαίου Πελάγους θά μετατραπεί σέ ἑλληνικά χωρικά ὕδατα («Καθημερινή» 11 Ἰουνίου 2006).

Ἐκαμε τόν ὑπολογισμό αυτόν ὁ κ. Παπανδρέου προτου ἐκφέρει τή νέαν ἰδέα, ή ἐπέκταση δηλαδή (μονομερῶς) τής αἰγιαλίτιδος ζώνης, νά προηγηθεῖ τής προσφυγῆς στο Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης; Δέν τό λέω μέ τήν ἔννοια δικαιολογίας τής τουρκικῆς θέσεως. Τό λέω ὡς διαπίστωση πραγματικοῦ γεγονότος. Ἐν ἐπεκτείνουμε ἐπιτυχῶς τά χωρικά μας ὕδατα, τότε τί νόημα ἔχει ή προσφυγή στήν Χάγη; Δέν μᾶς φθάνει τό 70,35%; Ἡ ἀπομένουσα πρὸς διανομήν ἐκταση είναι, λόγω μεγέθους, χωρίς μεγάλη σημασία, ἐκτός ἂν κάτω ἀπό τόν βυθό της κρύβεται πακτωλός πλούτου. Μήπως, ἂν προσφύγουμε, διατρέχουμε τόν κίνδυνο νά χάσουμε μέρος ἀπό τό κέρδος πού προέκυψε ἀπό τήν ἐπέκτασή;

Ἐρωτήματα. Και πολλά ἄλλα ἐρωτήματα πού δέν παρουσιάζονται ἐδῶ. Ἀναπάντητα ἐρωτήματα, στά όποια ἀσαφή και ἀόριστη (ἐπιεικῶς) ἀπάντηση ἐπιχειρεῖ (ἂν τό ἐπιχειρεῖ) νά δώσει ή νέα «στρατηγική» του κ. Γιώργου Παπανδρέου. Τελικό συμπέρασμα, ἀμφιβολία και ἀβεβαιότητα. Σᾶς βλέπω. Δέν σᾶς καθυσάχασε ή νέα «στρατηγική». Οὔτε ἐμέ.